

ՄԱՅՐԻՆԵՐ

Մառերուն մէջ ամենէ՛ն սիրելիներն է՛ք ինծի.
 Զեր պուրակին վասն զի, ես լուռ՝ հասակ նետեցի.
 Զեր բուններուն զուգահեռ, մէջէն, ճամբան փնտռելով
 Կը փալէի ես կեանքի գաղտնիքներուն հոգեխռով

Ու բան չէի հասկընար զերթ պատանի մը թերխաշ:
 Դուք դիտեցիք հայրաբար, տարուէ տարի հասակիս
 Բարձունքին հետ՝ խորանա՛լը հոգիիս.
 Զեր երգերուն մէջ թովիչ կ'որոնէի ես ի զուր

Խորհուրդն անել օրն ի բուն թափնեալ իմա՛ստը կեանքին:
 Հաւատարիմ մայրիկներ, ճմբեղներուն իսկ սաստիկ
 Դուք կը պահէի տերեւներն ուրկէ անգայտ կը ծընէր
 Զեր մեղեդիին խորունկէն, որ կ'առնէիք իմ հոգին:

Իսկ ամառուան տօթերուն՝ ձեր փրտինքի բոյրն անխառն
 Կը տարածուէր յուլօրէն մթնոլորտին մէջ այրող,
 Եւ կը յուշէր թէ դուք մի՛շտ կը փալէիք ետեւէս
 Իբրեւ անխոնջ յուշարար, որ չըլլայ թէ սայթափն

Քայլերս կեանքին խաբուսիկ ճամբաներուն վրայ մոլոր:
 Ու ես մեծցայ ֆայլ առ ֆայլ, մոլորելով իսկ յաճախ,
 Բայց դուք բերիք իսկոյն զիս շիտակ, անշեղ ուղղութեան,
 Թէկուզ պատուած վերքերով, որ դեռ երբեմն կ'արիւնին:

Ու երբ գայ օրը վերջին, ու մարմինըս յանձնըի
 Դերեզմանին մրթութեան, տիրէ խաւար ու անդորր,
 Պիտի հսկէ՞ք դուք վերէն, տիւ եւ գիշեր մշտաբթուն,
 Որ ոչ ոք ա՛լ խանգարէ օրհնեալ հանգիստը իմին:

ԱՆԵԼ

12 Սեպտ. 1999